

ВИ ЛЮБИТЕ

САД?

Ви були сьогодні в саду! Чіпали яблуневе гілля! Ще килимом білим покрита земля, пролітають пухнасті сніжинки, а брунька вже чує весну. Потрогайте її — клейка вже. Скоро їй вибухнуть рожевою квіткою або ніжним листочком, тож набираться сили.

Розкриваються бруньки... Ця картина стала символом життя, краси і добра. Художники всіх часів біля гарного жіночого обличчя клали бруньковану гілку, а у молодого литовця С. Красауска розкрита брунька стала спраглими дівочими устами.

Яблунева гілка — символ життя... Для Івана Лебедя весняна пора асоціюється не стільки з сонячним днем та лунними грозами, скільки з молоденьким деревцем та невеликою ямкою, приготовленою для його кошлатих корінців. Он і сьогодні він кілька разів заглядав у шкільну майстерню, хлопці збивають лапи для нової алеї. Нова алея. Треба, щоб вона була найкращою. Це ювілейна алея. Живий пам'ятник революції, тим, хто її робив і продовжував своєю боротьбою. Пам'ятник героям...

У Добровеличківській школі-інтернаті, де Іван Лебідь секретарем комсомольської організації, вміють прищеплювати любов до зеленого друга. Завітайте в шкільну теплицю. Варя Неделко і Марія Діордієва покажуть вам розсаду для майбутніх квітників. Та розкажуть, як дбайливо доглядають її і піонери, і старшокласники-комсомольці. Кожного року учні висаджують близько 10 тисяч штук дерев на неведбах. А цієї весни добровеличківці озеленять десять гектарів косогору, посадять у своєму саду 250 фруктових дерев.

Любов до зеленого друга — любов до життя. Гарні традиції склалися у молоді Бобринецького, Новоархангельського, Добровеличківського, Олександрійського районів. Деревонасадження для комсомольців — рідна справа. Вони дбають не тільки про те, щоб якомога більше насадити дерев. То тільки початок копіткої роботи біля зеленого друга.

Нинішня весна незвичайна. Вірніше, це весна незвичайного року — року великої історичної дати, 50-річчя Радянської влади. І хай як ніколи вона завітне зеленим садом, причепуриться новими алеями, парками і скверами.

Чи варто питати молоду людину: «Ти любиш сад? Ти любиш зеленого друга?» Саме по собі запитання наївне. Та проте... Яка ж ціна нашої любові, коли ми проходимо і не помічаємо, як гине наш друг!

Є над Ігулом у Кіровограді парк Космонавтів. Влітку тут виростають такі бур'яни, що здалеку дрімучим лісом здаються. І це на очах у сотень юнаків і дівчат, які протоптують влітку стежку до річки. Погано ще ми обсаджуємо і доглядаємо придорожні зелені полоси. Фруктові дерева забиває гусінь, бур'яни.

Юний друже, завітай у весняний сад, на тебе чекає майбутнє рожеве суцвіття.

ДЕРЗАЙ, ПЛЕМ'Я ШАХТАРСЬКЕ!

ЧИТАЙТЕ НА 2-Й СТОРІНЦІ
ЗВЕРНЕННЯ УЧАСНИКІВ
РЕСПУБЛІКАНСЬКОГО
ЗЬОТУ МОЛОДИХ ШАХТАРІВ.

ВІЧНИЙ КОМСОМОЛЕЦЬ

ЛЕОНІД Наконечний, секретар Вільшанського райкому комсомолу, тримає в руках перший комсомольський квиток нового зразка. Леонід помітно хвилюється:

— Микола Арнауті вже двадцять три роки немає серед нас. Але він завжди живий у наших серцях...

Секретар райкому урочисто і схвильовано передає квиток за номером 03745401 на зберігання комсомольцям Березовобалківської середньої школи.

Хто ж він, Микола Арнаута, якому, мов живому серед живих, виписаний комсомольський квиток 1967 року!

В ДОРОЖИНСЬКОМУ лісі проходила районна нарада механізаторів. Разом з батьком, кращим бригадиром тракторної бригади Юзефпільської МТС, крутився тут і шістнадцятирічний юнак Микола Арнаута. Не знав хлопчина, що через день разом з матір'ю вийдуть на фронт.

1 серпня 1941 року в рідну Дорожинку увірвалися фашисти.

— Буде помста, — гаряче говорив матері, а сам шукав людей, з якими б разом боротися з ворогом.

Невдовзі зустрівся з Тимошем Павловичем Воеводою, комуністом, колишнім директором місцевої школи. Та знайшлися запродавці, які видали патріота. Але з його ауст Микола довідався, що йому слід встановити зв'язок з лісником Федором Головком.

Ось і лісничка хатина-сторожка. Бесідує обережно.

Лісник вже котрий раз питає:

— Так ти, кажеш, Родіона Арнауті син?

І знову стару пісню:
— Війна війною, а лісникові що? Нам треба ліс берегти.

Розберися, що за людина — лісник. Якось постував Микола у підсліпуваті віконце сторожки і вкляк, бо двері відкрила людина у формі німецького гауптмана. «Кінець. Попова, — промайнула думка. — Недарма лісник весь час плутає». Раптово якось усім еством відчув, як облікає серце захитаний у сорочці комсомольський квиток, який вручив йому мирного сорокового року перший секретар Вільшанського райкому комсомолу Микола Пономаренко.

Стало боляче за самого себе: ще нічого не встиг зробити і раптом... Чому так легко довірився лісникові? А той на догоду гауптману не говорив, а неначе строчив з кулемета:

— Це той, про якого я вже доповідав вам...

Потім посміхнувся по-батьківському:

— Тож проситесь в партизани.

У Миколи відлягло від серця: у фор-

мі гауптмана впізнав свого, з Дорожинки, Федора Карнаушенка.

НЕЗАБАРОМ юнак одержав перше завдання — зв'язатися з Любою Каганець, яка добре знала німецьку мову, і запропонувати їй бути перекладачкою у Дорожинського коменданта Гойсера.

— Розумієш, Любо, — переконував Микола. — Це конче потрібно. Партизани мають знати про наміри коменданта.

Люба погодилася. Через деякий час Микола умовляв Максима Яковича Кресту працювати заготовачем.

— Та ти що, хлопче, здурів! Я працював заготовачем. Так то ж нашим служив. Яйця заготовляв для Москви, Ленінгра-

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КВИТОК 1967 року

да, Донбасу... Для людей наших. А тепер? Ні, ні, ні! — і Максим Якович тицьнув у Миколіні груди своїми понівеченими на фронтах громадянської війни руками.

— Ви потрібні, як наш заготовач, — доводить хлопця. — Тоді нашим буде все: і махорка, і сіль, і яйця...

І Максим Якович дає згоду комендантові працювати заготовачем. Про це подбала перекладачка Люба Каганець. Вона місцева і підказала коменданту, що старий Максим знає цю справу.

Вже через кілька днів до лісу підкотив німецький легковий автомобіль, звідки вийшли двоє в фашистській уніформі.

— Вивантажуйте, — звернулись вони до партизанів.

— Сіль, махорка і яйця, заготовлені для фатерлянду. А комендант одержав розписку: «Партизани загону «Південний» вибачаються перед паном комендантом. Але яйце нам потрібне для хворих, а сіль і махорка для всіх: і хворих, і тих, які знайдуть пана на краю світу...»

І комендант був змушений мовчати. А партизани продовжували діяти.

(Закінчення на 3-й стор.)

Малюнок М. ДОБРОЛЕЖИ.

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII.

№ 32 (732).

СЕРЕДА, 15 БЕРЕЗНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

ШОСТА година ранку. Б'ють кремлівські куранти. Сьогодні вони якось особливо бентежать: адже їх передзвоном почався День виборів.

Хвилини в хвилину розпочинається голосування на Могутнянській виборчій дільниці № 10/36. Голова дільничної виборчої комісії Віталій Іванович Сидоренко поздоровляє виборців з радісним святом, запрошує голосувати.

Старому колгоспникові Овсію Климовичу Кулиничу випала честь першому віддати свій голос за кандидатів блоку комуністів і безпартійних. За ним одержують бюлетені молодий виборець Олександр Колесник, голова місцевої артілі Іван Олександрович Пшеник, інші трудівники.

Вони знають, за що голосують: за мир, щастя, комунізм. Вони впевнені: їхні обранці виправдають вели-

На виборчій дільниці № 23 у Кіровограді голосує подружжя Шаповалових — слюсар-сантехнік спеціалізованого управління № 528 «Дніпросантехмонтаж» Анатолій і фельдшер санчастини агрегатного заводу Лариса. Фото В. КОВПАКА.

ЗНАЄМО, ЗА КОГО І ЗА ЩО

ке довір'я народу. Бо обираємо кращих із кращих. Своїм повноваженням представником у парламенті України могутнянці обирають сьогодні вірного сина партії Михайла Михайловича Лесняка. Депутатом об-

ласної Ради депутатів трудящих трудівники Могутнього обирають Михайла Артемовича Жмура, до районної Ради — ватажка колгоспних комуністів І. І. Карлюгіна та голову Володимирівської сільської Ради

Дмитра Кузьмовича Обідченка.

До сільської Ради могутнянці висунули 17 кандидатів. Це ті, хто вже не перший рік віддає свої сили і вміння зміцненню рідної артілі. Не випадково ж Марію Павлівну Трамбовецьку вдруге обирають люди де-

путатом. Авторитетно звучать для виборців також імена кращої ланкової Клавдії Водзінської, Ольги Іванівни Чубинає та інших кандидатів.

М. ПИРОЖЕНКО.
с. Могутнє,
Кіровоградського району.
12 березня.

ХВИЛИНА ДО ХВИЛИНИ

Щойно закінчилася зміна. Ми зібралися в червоному кутку. За вікнами ритмічно перестукують колеса вагонів і локомотивів, дзюрчать перші весняні струмочки.

— Хлопці, пригадайте січень, — мовив Віталій Гринкевич, — профспілкові збори. Ми підбивали підсумки соціалістичного змагання між колективами пункту технічного огляду вагонів... Перше місце завоювали тоді.

— А хіба зараз гірше працюємо? — запитливо дивиться на товариша Леонід Цуркан. — Залізничники освоїли суміжні професії, запровадили передові методи праці.

П'ЯТИ-РІЧКА І ТИ

Воно й справді: в ювілейному році залізничники працюють по-ударному. Віталій Гринкевич уже може виконувати обов'язки оглядача вагонів, автоматника, пролазника і слюсаря. Хорошим спеціалістом став і Леонід Цуркан. З них беруть приклад комсомольці Леонід Юдін, Віктор Ковженников, Люба Куценко — випускники Знамянського профтехучилища...

Разом підраховуємо, що зроблено нашим колективом з початку року. Виходить, що швидкісним методом вже опрацьовано і відправлено близько 300 поїздів, відремонтовано без відчіплювання понад двадцять вагонів. Кожен з названих поїздів відходив від станції на 4—5 хвилин раніше встановленого графіка.

Начебто небагато. Хвилини. Та саме за те, що ми їх скоюємо, нас і називають швидкісниками.

О. ЛАЗАР'ЄВ,

майстер комсомольсько-молодіжної зміни пункту технічного огляду вагонів Знамянського залізничного вузла.

Біля колишнього штабу 41-ї гвардійської — Ф. П. Васецький і М. І. Мацепура. Зустріч через 23 роки.

«ВАША ГАЗЕТА БУДЕ ЗГАДКОЮ»

«Товаришу редактор!»

До Вас звертається працівник Криворізького машинобудівного заводу М. І. Мацепура. З листів я дізнався, що у Вашому місті гостював колишній командир 41-ї гвардійської танкової бригади, полковник Ф. П. Васецький. Я також дізнався, що газета «Молодий комуніст» 27 січня ц. р. надрукувала матеріал про героїчний подвиг цієї бригади. В роки Великої Вітчизняної війни мені довелося зустрічатися з її бійцями і комбригом, а через 23 роки я знову зустрівся з полковником. Тепер мені уже не шістнадцять років, як колись, а сорок.

Якщо Вам буде неважко і у Вас є два зайвих примірники газети за 27 січня, то я дуже прошу вислати їх мені. Для мене Ваша газета буде згадкою про ті суворі дні жовтня 1943-го.

Ще раз прошу не відмовити в моїй просьбі.

Надсилаю також фото.

З повагою М. МАЦЕПУРА.

ПРОЛУНАВ телефонний дзвінок. За'звівещ з хвилину слухав, що говорився в трубку, а потім розгублено звернувся до комбрига:

— Товаришу полковник, з батальйону доповідають, що в кукурудзі спіймали якогось француза.

Через деякий час перед офіцерами стояв хлопчина в обшарпаній старенькій одязі. На його схудлому землістому обличчі щасливо світилися очі. Як виявилось, він з підірваним французьким паспортом втік з німецької неволі, довго поневірявся, а оце, нарешті, потрапив до своїх.

Хлопця нагодували, зігріли в теплій хаті. А коли комбриг спитав, що він знає про німецький гарнізон у П'ятигір'ї, розповів так багато важливих даних про розташування та кількість ворожих військ, що зразу ж довелося вносити корективи в плани операції. І в тому, що місто було взято майже без втрат, велика заслуга цього героя.

Це уривок з розповіді нашого кореспондента В. Ганюцького про бойові дії 41-ї гвардійської танкової бригади («Молодий комуніст», 27 січня 1967 року). А диями надішлю до редакції лист.

ДЕРЗАЙ, ПЛЕМ'Я ШАХТАРСЬКЕ!

Дорогі товариші! Наша Батьківщина дружною сім'єю народів-братів вступила в 50-й рік Великого Жовтня. Від перемоги до перемоги веде нас випробувана у боях партія великого Леніна — розум, честь і совість нашої епохи.

Величні звершення Країни Рад, досягнуті під керівництвом Комуністичної партії, викликають у кожної радянської людини почуття гордості за рідну Вітчизну, яка від безправ'я, темряви і відсталості піднялась до вершин прогресу, стала однією з наймогутніших і найпередовіших у світі.

Нам, молодому шахтарському племені, нащадкам трудової слави героїв перших п'ятирічок, сучасникам Миколи Мамаєва, Кузьми Северинова, Івана Стрельченка, Сергія Воротнікова, Миколи

вості, привести в дію всі внутрішні резерви гірничих колективів.

Сьогодні ми звертаємось до всіх молодих робітників, інженерів і техніків вугільної промисловості республіки з закликом включитися в боротьбу за значне збільшення видобутку вугілля, за прискорення темпів росту продуктивності праці.

Одним з основних резервів дальшого збільшення видобутку вугілля і поліпшення всіх техніко-економічних показників є підвищення навантаження на лаву за рахунок кращого використання гірничої техніки та поліпшення організації праці. Молодь повинна докласти всіх зусиль, щоб забезпечити підвищення навантаження на лаву і довести його в середньому до 283 тонн на добу.

Щорічно до ладу діючих стають нові шахти і вугільні розрізи, оснащені найсучаснішою технікою. Проте їх проектні потужності іноді освоюються повільно, країна недоотримує значну кількість вугілля. Ми закликаємо всіх молодих робітників вугільної промисловості України зробити все для найскорішого освоєння нових підприємств, досягнення ними проектних потужностей і забезпечити за рахунок цього приріст видобутку вугілля на 1 млн. тонн.

Зараз успішне виконання планів вуглевидобутку значною мірою залежить від ритмічної, безперебійної роботи підземного транспорту. Хай же кожен молодіжний колектив транспортників запровадить у себе досвід ентузіастів бригад Григорія Свідерського та Миколи Яригіна, які розгорнули змагання за швидкісне водіння поїздів, збільшення їх вантажопідйомності, докорінне поліпшення організації праці і домоглися значного підвищення продуктивності електровозів.

Молодь завжди була заступником нового, прогресивного. Сьогодні почесною і відповідальною справою молодих гірників має стати наполегливе вивчення, освоєння і широке впровадження сучасних гірничих машин і механізмів та прогресивних методів праці.

Велику допомогу в цій справі робітникам можуть і повинні надати молоді інженери і техніки шахт, науково-дослідних інститутів і лабораторій.

В умовах переходу на нову систему планування і економічного стимулювання виробництва як ніколи важливим постає завдання виховання у кожного молодого робітника, інженера і техніка високого почуття господаря країни. Обов'язок молоді — глибоко вивчати і добре знати економіку виробництва, використовувати всі можливості для підвищення якості продукції, добиватися раціонального витрачання робочого часу, матеріальних ресурсів і коштів.

Неухильне піднесення технічного прогресу вимагає постійного підвищення загальноосвітнього та професійно-технічного рівня молоді. Це одна з постійних вимог нашого часу.

Дорогі друзі!

Гідно зустрінути 50-річчя Великого Жовтня — це значить забезпечити високу трудову і політичну активність молоді, підняти рівень всієї масово-політичної та ідеологічної роботи, в основі якої має бути формування марксистсько-ленінського світогляду, виховання вірності великим заповітам В. І. Леніна, революційним, бойовим і трудовим традиціям Комуністичної партії і радянського народу.

Напередодні свята Великого Жовтня ми закликаємо шахтарську молодь взяти найактивнішу участь у благоустрої шахтарських міст і селищ, їх озелененні, будівництві спортивних споруд та культурно-освітніх закладів, в дальшому розвитку художньої самодіяльності.

Партія чекає від нас, молодих, нових звершень в ім'я побудови комуністичного суспільства. Ми урочисто обіцяємо рідній партії, нашому народові, що зустрінемо 50-річчя Великого Жовтня гідними трудовими подарунками, завжди будемо в перших рядах будівників комунізму, віддамо всі свої сили і уміння справі Леніна, ще вище піднесемо честь і славу соціалістичної Вітчизни!

Учасники зльоту молодих шахтарів України. м. Луганськ, березень 1967 року.

ЗВЕРНЕННЯ

учасників республіканського зльоту молодих шахтарів до всіх молодих робітників вугільної промисловості України

Гринди, Івана Зінченка, Михайла Бойка та Михайла Телитченка, випала висока честь бути сьогодні активними учасниками комуністичного будівництва, продовжувати і примножувати трудові здобутки і традиції шахтарської гвардії.

Над численними копрами шахт зараз променюють червоні зірки — символ гірничої доблесті і героїзму. Це значить, що повноводною рікою йде на-гора надпланове чорне золото, видобуте молодими шахтарями республіки на честь великого свята. Це значить, що завтра країна одержить додатково тисячі тонн чавуну, сталі, прокату, мільйони кіловат-годин електроенергії, більш вагомих стане хліборобський коровай, підвищиться добробут радянських людей.

Зараз, коли весь радянський народ ударною працею зустрічає півкілометровий ювілей Радянської держави, молодим шахтарям слід подвоїти, потроїти зусилля, внести і свій гідний вклад в здійснення рішень XXIII з'їзду КПРС, XXIII з'їзду КП України, у виконання завдань п'ятирічки. Проте, як краще добитись цього, й вели ми велику розмову, зібравшись на республіканський зліт.

Обговорюючи наші першочергові справи, ми ні на хвилину не забували пораду В. І. Леніна про те, що кращий спосіб відсвяткувати річницю Великого Жовтня — це зосередити увагу на нерозв'язаних завданнях.

Ми добре розуміємо, що на шахтах і розрізах є великі невикористані резерви. Ще не всі вугільні підприємства, дільниці і бригади виконують планові завдання, не всюди приділяється досить уваги підвищенню продуктивності праці, поліпшенню якості і зниженню собівартості вугілля, повільно освоюються виробничі потужності, не повністю використовується нова техніка.

Гірники в Україні в ювілейному році вирішили видобути понад план 3,5 млн. тонн вугілля, підвищити продуктивність праці на 1 процент проти встановленої плану; за рахунок зниження собівартості, поліпшення якості та сортності вугілля зекономити 4 млн. карбованців. Щоб виконати ці зобов'язання, необхідно використати всі можли-

ОБКОМ комсомолу і облвиконком прийняли постанову про створення у всіх середніх школах, технікумах і профтехучилищах Кожний член комсомольської області комсомольських загонів імені Держинського порядку на цих об'єктах: користуватися телефонами станова про створення в школі, училищі, технікумі, усіх середніх школах, технікумах і профтехучилищах підприємств і організацій. Кожний член комсомольської області комсомольських загонів імені Держинського порядку на цих об'єктах: користуватися телефонами станова про створення в школі, училищі, технікумі, усіх середніх школах, технікумах і профтехучилищах підприємств і організацій. Кожний член комсомольської області комсомольських загонів імені Держинського порядку на цих об'єктах: користуватися телефонами станова про створення в школі, училищі, технікумі, усіх середніх школах, технікумах і профтехучилищах підприємств і організацій.

ЗАГОН ІМЕНІ ДЕРЖИНСЬКОГО

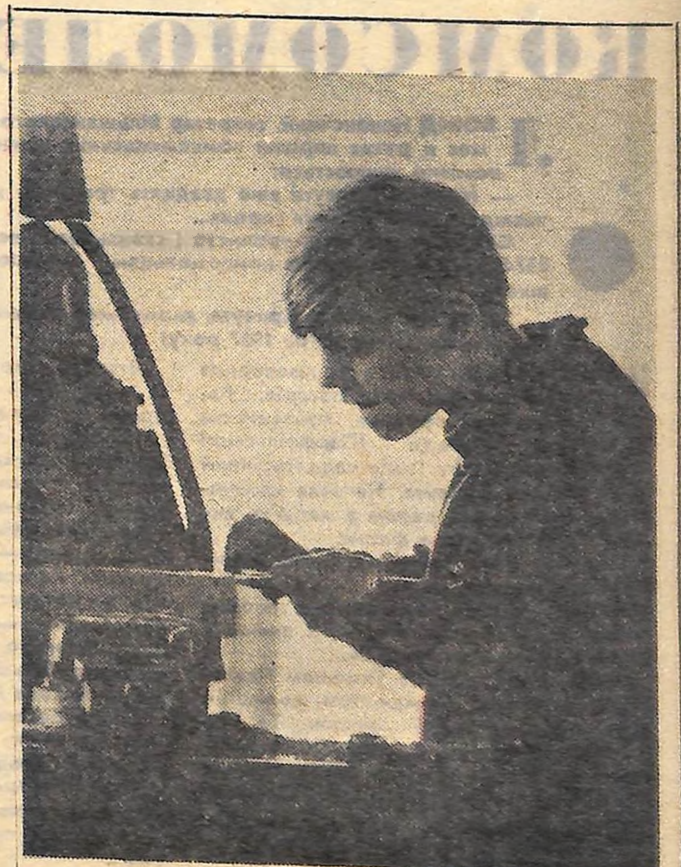
з метою надання підколективам допомоги у проведенні серед дітей і підлітків виховної роботи, спрямованої на застереження і викорінення бездоглядності і правопорушень.

Розроблено положення, яке надає право членам загонів імені Держинського вимагати від підлітків припинення порушень громадського порядку, складати акти на порушників, безперешкоди заходити в клуби, кінотеатри, на стадіони та в інші громадські місця під час охорони громадського

з емблемою «ЗД» (загін імені Держинського) і має при собі спеціальне посвідчення.

Для координування діяльності загонів імені Держинського при міськкомках і райкомках ЛКСМУ створюються штаби, до складу яких входять представники міськкому, райкому ЛКСМУ. Штаб проводить свою роботу в контакт з оперативними працівниками міліції.

Вступаючи до загону імені Держинського дають урочисту клятву.

САМ,

Фото І. Михайлишина.

ПІСНЯ чарує не лише на естраді. Вона стала нашим добрим супутником і в червоному кутку, і дома, і при зустрічі з друзями. Саме тому в редакційній пошті так багато листів з проханнями надрукувати слова і поти тієї чи іншої пісні або підказати, де їх відшукати.

Нижче подаємо бесіду нашого спецкора із завідуючою мистецькою бібліотекою при обласному Будинку народної творчості Марією Федорівною Воронцовою.

— Розкажіть, будь ласка, в яких виданнях найкраще відшукати потрібні пісні.

— Вибір літератури багатий. Пісні на українській мові можна відшукати у «Репертуарному збірнику», в збірниках «Бібліотеки художньої самодіяльності», в журналі «Соціалістична культура».

Звичайно, учасників художньої самодіяльності і всіх шанувальників пісні зацікавлять і московські бібліотеки на допомогу художній самодіяльності та на допомогу клубному працівникові. Пісні на російській мові вміщують журнали «Молодежная эстрада», «Музыкальная жизнь», «Художественная самодеятельность» та інші. Всі ці видання можна передплатити.

— Наших читачів найбільше цікавлять новинки...
— У цьому випадку незамінний журнал «Пісні радио и кино». При бажанні його можна виписати з Москви. Адреса така: Москва, А-171, 1-й Підмосковний провулок, № 4, магазин «Книга—поштою».

У цьому журналі завжди вміщують найбільш популярні пісні. Наприклад, в останньому випуску 93—94 багатьом сподобається «Орлята учатся летать».

— Якраз про цю пісню запитують наші читачі Клава Кізенко і Катя Яцина з села Куцеволівки, Онуфріївського району.

— Хороша пісня. Її вміщено й у «Молодежной эстраде» № 1 за нинішній рік.

— Ви не могли б ознайомитися з нашою поштою і відразу підказати адреси пісень?

— Будь ласка. «Тополя», про яку запитує багато молоді, вміщена в журналі «Пісні радио и кино», випуск 75. У цьому ж журналі (випуск 64) вміщено пісню «Красивые слова», у випуску 68 — «Морзянку», у випуску 66 — пісню «Голубая тайга», у випуску 88—89 — «Над Кронштадтом туман». Пісню «Я назову тебя зоренкой» вміщено в журналі «Культпросветраба» № 4 за 1964 рік, а «Как провозжат пароходы» — в «Молодежной эстраде» № 1 за 1966 рік.

ДЕ ЗНАЙТИ ПІСНЮ?

— Якіз про цю пісню запитують наші читачі Клава Кізенко і Катя Яцина з села Куцеволівки, Онуфріївського району.

— Хороша пісня. Її вміщено й у «Молодежной эстраде» № 1 за нинішній рік.

— Ви не могли б ознайомитися з нашою поштою і відразу підказати адреси пісень?

— Будь ласка. «Тополя», про яку запитує багато молоді, вміщена в журналі «Пісні радио и кино», випуск 75. У цьому ж журналі (випуск 64) вміщено пісню «Красивые слова», у випуску 68 — «Морзянку», у випуску 66 — пісню «Голубая тайга», у випуску 88—89 — «Над Кронштадтом туман». Пісню «Я назову тебя зоренкой» вміщено в журналі «Культпросветраба» № 4 за 1964 рік, а «Как провозжат пароходы» — в «Молодежной эстраде» № 1 за 1966 рік.

— Хороша пісня. Її вміщено й у «Молодежной эстраде» № 1 за нинішній рік.

— Ви не могли б ознайомитися з нашою поштою і відразу підказати адреси пісень?

— Будь ласка. «Тополя», про яку запитує багато молоді, вміщена в журналі «Пісні радио и кино», випуск 75. У цьому ж журналі (випуск 64) вміщено пісню «Красивые слова», у випуску 68 — «Морзянку», у випуску 66 — пісню «Голубая тайга», у випуску 88—89 — «Над Кронштадтом туман». Пісню «Я назову тебя зоренкой» вміщено в журналі «Культпросветраба» № 4 за 1964 рік, а «Как провозжат пароходы» — в «Молодежной эстраде» № 1 за 1966 рік.

Наступ треба прикрити «вогнем».

Газета «Пионерская правда» проводить серед школярів країни військово-патріотичну гру «Зірниця». Ось як пройшла вона в школі № 14 м. Кіровограда.

ПЛАН військових дій готували шефи — воїни військової частини. Над ним схилилися члени штабу, останній раз продумують застрашну операцію.

І ось 8.00. Комбат Олена Ладик подає команду:

сил обережно ступає відділення розвідки.

Комбат Олена Ладик і замполіт Льоня Кириченко були передбачливі: перше відділення розвідки напоролось на бойову охорону «синіх». Сніговий шквал,

Востаннє схилилися над планом бойових дій члени штабу.

— Батальйон, струнок! До місця бойових дій кроком руш!

Завдання «червоних» не легке: треба відшукати в районі Лелеківки висоту «Безіменну» і штурмом оволодіти нею. А в цей час «сині» спільно готуються до оборони: подвійним сніговим муром обнесено висоту, викопані в снігу траншеї, на підступах до фортеці встановлено бойову охорону, заготовлено «гранати».

В бою можуть чекати будь-які несподіванки, а тому в авангарді основних

триск автоматних черг (холодними патронами), і посередники констатували: розвідку знищено.

Командири рот поспішають до комбата на «військову раду». Рішення штабу: в обхід ворожих позицій вислати друге відділення розвідки, оснащене радіостанцією, батальйону повзводно розміститись у лісі.

Радисти прийняли шифрограму. Розвідка доповіла: «Ми пройшли. Шлях до піонерського табору «Дружба» вільний».

Обережно, висуваючи вперед розвідгрупи, стягувалися взводи до місця зосередження основних сил. В ар'єргарді, як завжди, взвод господарників.

Після короткої наради війська «червоних» у складі першої і другої роти кинулися з флангів на штурм висоти. Третя рота залишилася в резерві.

Та «сині» були насторожі. Їхня бойова охорона донесла: «червоні» піднялися в атаку. Дим непроглядною пеленою заслав підступи до фортеці, один за одним

вибухали зривпакети. Щільний вогонь автоматників примусив «червоних» відступити на заздалегідь підготовлені позиції.

— Ой, десь стогне поранений! — скрикнула санітарка Наташа Катренко і разом з Валею Левченко поспішила йому на допомогу.

Підраховано втрати, «поранені» відтранспортовані в розташування госпчастини чистити картоплю. Рада командирів обговорює наступні дії.

Рішення ради командирів: востаннє атакувати противника з'єднаними силами в складі всіх трьох рот; перед атакою провести інтенсивну артпідготовку. Оскільки фланги противника добре укріплені, розпочати любову атаку.

Після артилерійської підготовки (зривпакети і димові шашки) «червоні» пішли у вирішальну атаку.

— Перемога або смерть! — крикнув командир взводу Вова Громатенко і першим кинувся на неприступні снігові мурви. Зав'язалась жорстока сутичка. Снігова шрапнель косила ряди «противника». Перша лінія оборони в руках «червоних». Та «сині» не здавалися. Засівши в траншеях другої лінії, вони ще з більшим завзяттям «обстрілювали» ворога. В одному місці сніговий мур упав. Авангард «червоних» метнувся в місце прориву. Попереду — «боєць» з червоним прапором. Та ось прапор почав хилитися — «боєць» тяжко поранений.

ПРАПОР НАД ФОРТЕЦЕЮ

Прапор підхопив восьми-класник Саша Хмура і подолав останню сотню метрів до вершини висоти. Його дзвінке «ура!» підхопили чотириста дитячих голосів. Операція закінчилася повною перемогою «червоних».

Після бою переможці і переможені смачно сьорбали суп, приготовлений спритними господарниками.

Ф. ПРОКОПЕЦЬ,
старша піонервожата
школи № 14,
м. Кіровоград.

Ой, десь стогне поранений!

Вирішальна атака «червоних».

ВІЧНИЙ КОМСОМОЛЕЦЬ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

ЗАЛІЗНИЧНИЙ майстер Яким Володимирович Корчівський повідомив, що на Підгородній стоять вагони з людьми. Їх зігнано сюди з навколишніх сіл для відправки в фашистську неволю. Про це ж розповів і Коля Арнаута, який повернувся зі станції.

— Вагони-пастки відправлятимуть завтра, — говорив він. — Чекають нових бранців.

Командири, обмірковуючи, як краще провести операцію, запропонували старшому лейтенанту Карнаушенку переселитись у форму гауптмана і разом з Михайлом Ковальчуком, Миколою Арнаутою, Володимиром Красотою, Василем Міщенком та Петром Зубком вирушити на виконання завдання.

Наказано операцію проводити без пострілів. А ніч — хоч голки збирай.

Вартових двоє. Вони витанцювують дріб біля вагонів, тнуть задубілі руки. З трьох сторін у них все на виду.

— Доведеться повзти попід вагонами, — вирішує Карнаушенко. — Зі мною йде Микола. Приготуй ніж і пістолет.

З кожною секундою відстань до варті скорочується. Ось чітко окреслені дві пари ніг. Це вороги. Чується шурхіт. Йде ще двоє. Що це? Посилений каравул? Та ні. Зміна. А під вагоном теж лежать двоє. Вони наче приросли до шпал. Але це тільки здається. Ще мить — і вартові від ножових ударів в спину зможуть навикти...

УСЕРПНІ 1943 року ворог відкочувався на захід. В Дорожінку почали часто навідуватись високі чини фашистської армії. Літнього вечора в село приїхав шеф польової жандармерії. Люба Каганець довідалася про це від коменданта. А через дві години про візит «високого гостя» знав командир партизанського загону. В село були послані Федір Карнаушенко, Петро Зубко, Микола Арнаута, Василь Ткаченко, Анатолій Марущак. Їм стало відомо, що жандармський шеф квартирує в Ірини Васютинської, там заночував і комендант Гойер. Партизани лідійшли до хатини і кризь щілину вікна помітили, як в кімнаті сидять троє над паперами і про щось сперечаються.

— Нам би ті папери та форму жандармського офіцера, — прошепотів Карнаушенко.

І ось Гойер і ад'ютант жандарма ле-

жать обеззброєні на долівці, а шефа жандармів з цінними документами партизани наздогнали аж біля лісу. Порадились і вирішили відпустити його, наказавши:

— Дивись, гаде. Не задумай знущатися над радянськими людьми. Капуть зробимо з тебе.

Фашист плазує навколівки й не вірить, що його не вб'ють. Потім біжить, озиряється, чекаючи пострілу. Та не стріляють партизани, бо в селі повно німців, і тоді буде страшна помста над мирними людьми, над жінками, над дітьми...

А 13 серпня 1943 року в Дорожінку з'їхались фашисти і поліцаї. На просторі подвір'я кати зігнали все населення Дорожінки та західної частини села Березова Балка. Накинули на стару грушу чотири мотузки. Кати готуються вішати радянських людей. Тут і шеф жандармерії, той, що плазував перед партизанами. Але тут і зв'язок з лісу. І раптом Гойер знаходить у себе на столі листа, написаного німецькою мовою. В ньому не погроза, а суворий наказ: «Жодної волосинки не повинно впасти з голів наших. За невиконання наказу — петля». Партизанський лист зробив чудо. Перелякані фашисти відпустили людей, залишивши 17 заложників. Серед них і п'ятнадцятирічний Григорій Красота — син заготовача. Але вранці комендант відпустив усіх заложників. І знову причи-

ною для цього був новий партизанський лист.

ТА в листопаді 1943-го у партизанів була невдача за невдачею. Гестапівці розстріляли першого секретаря райкому комсомолу Миколу Пономаренку, замордували лісника Федора Головка, партизанського зв'язківця, агронома Феодосія Васютинського, Любу Каганець. Було ясно, що діяв провокатор. Але хто ж він? Розв'язати це питання доручили Миколі Арнауті. В ніч під новий 1944 рік юнак постував у двері будинку, де жила Дарна Бабій. Разом з її дочкою Євгенією ходив до школи, знав їх, як людей надійних. Не встиг перепочити, як в двері загупали прикладами фашисти. Микола вискочив на горіще. Жбурнув одну гранату, другу... Але вони не зірвалися... Як згряв диких звірів, накинута фашисти й поліцаї на комсомольця, що сходить кров'ю. Миколу доставили в Юзефівський лікарню. Шість днів катували, але ні слова не почули з його вуст про партизанів.

...В сьвіт місяця ворухився свіжий пагорбок-могила, куди напівживого юнака закопали фашисти...

І. КОТОВСЬКИЙ,
позаштатний кореспондент
«Молодого комунара».

с. Дорожінка,
Вільшанського району.

СТОІТЬ в Яосипівці солдат. Стоїть він у вічній почесній варті біля могили комсомольця Миколи Арнаута. На обеліску напис: «Вічна слава радянським воїнам, які загинули за свободу і незалежність Радянської Батьківщини в боях з німецькими фашистами. Серпень 1941 — березень 1944 рр. Партизани Микола Родіонович Арнаута та Григорій Дем'янов і 61 чоловік, прізвиськ яких не встановлено».

В селі Дорожінці, Вільшанського району живуть батько і мати Миколи. І якщо вам доведеться побачити над могилою, що біля сільради, двох старих людей, знайте, що то батьки вічного комсомольця, який своїм життям-подвигом назавки приписав себе до славної когорти юнків.

**«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»**

№ 32 (732), 3 стор.

Завтра в червонозорівському Палаці культури імені Жовтня — великий вечір відомого югославського скрипала Деяна Бравнічара. Програма артиста досить різноманітна: твори Брамса, Баха, Паганіні, Прокоф'єва, Парпора та інших композиторів.

Деян Бравнічар — молодий скрипаль. Народився він в Любляні, тут вперше взяв у руки невеличкий музичний інструмент з чарівним голосом, тут закінчив на «відмінно» Музичну Академію. Пізніше Деян удосколював виконавську майстерність у Московській державній консерваторії, в класі професора Д. Ойстраха.

Ще будучи студентом Люблянської Академії, Д. Бравнічар роз'їжджав з концертними виступами по Югославії, Англії, Туреччині. Побував також в Австрії, Італії, Польщі, Швейцарії.

Деян завжди в полозі музичного настрою. В шесті вітру, в падінні дощових крапель, навіть у кроках перехожих людей — Деян Бравнічар уловлює неповторні звуки ніким не написаних мелодій. Вміє поєднати музику, навколишнього світу з творами світової класики, творче переосмислення пережитого під час гри — ось основна риса югославського скрипала.

Завтрашній вечір Д. Бравнічара — велика подія в культурному житті нашої області.

Н. ПАЛИВОДА.

ТАЄМНИЦІ СНІГУ

Весна вже зробила перші кроки в нашій області. Вони були трохи невпевненими, але помітними. Сів сніг на полях. Цьогорічна весна повна таємниць. І найголовніша з них — це таємниця снігу.

Характерно, що за зиму й осінь в нашій області випало стільки опадів, скільки не помічалось ось уже 22 роки. Висота шару снігу досить не однакова на території Кіровоградщини. Якщо, наприклад, у центральних і південних районах вона досягає від 27 до 40 сантиметрів, то в Гайворонському районі не

доходить і до 14 сантиметрів.

Зараз наші метеорологи працюють над розв'язанням таємниць снігу. Головне питання: коли, нарешті, він, як то кажуть, розкриється. Підраховано, що це станеться десь наприкінці березня.

Весна розвісить в кінці березня бруньки на деревах і принесє великі опади — до 50 міліметрів, що вдвічі вище норми. Вже 20—21 березня температура повітря досягатиме 13—18 градусів.

А як же ведуть себе наші річки? Поки що вони спокійні. Рівень води в них не набагато перевищує норму (окрім, хіба, Південного Бугу). Проте паводок може бути високим: в окремих місцях на 200 сантиметрів перевищуватиме норму. В Інгулі рівень води становитиме 430—350, а в Синюсі — 620 сантиметрів. Мине ще тиждень, і весна повновладно ввійде в наш дім.

Е. ГОРБЕНКО, старший інженер-агрометеоролог Кіровоградського гідрометбюро.

СЕРЕДА, 15 березня. Перша програма. 11.00 — Кіножурнал та художній фільм «Ліси Алескія» (Кіровоград). 17.00 — Телевізійний журнал «Піонерія» (Київ). 17.30 — «Про що співає ерфа». Розповідь про долю актриси Ф. Пенфіло, народженої в Запоріжжі. 18.00 — Кіровоградські вісті. 18.15 — Телеперекази (Кіровоград). 18.20 — Телефільм (Кіровоград). 18.30 — «Розповіді про героїзм». Виступ письменника С. Смирнова. (Москва). 19.00 — «Говорить Москва...» Концерт. Трансляція з Кремльського Палацу з'їзду. 22.00 — «Капітан Сова йде по сліду». Прем'єра польського телевізійного художнього фільму. 3 серія. (Москва). 22.30 — В ефірі — «Молодість» (Москва).

Друга програма. 11.00 — Англійська мова для малят (Дніпропетровськ). 11.30 — Художній фільм «Династія непокірних» (Дніпропетровськ). 19.00 — Кіножурнал та художній фільм «Ліси Алескія» (Кіровоград). **ЧЕТВЕР, 16 березня.** Перша програма. 11.00 — Телевісті. (Київ). 11.10 — Весесозний фестиваль самодільного мистецтва «Хай завжди дзвенить пісня». Концерт (Київ). 12.00 — «Острів Олександрів». Телевізійний художній фільм (Київ). 17.00 — «Дітям про звіра». Передача з Ленінграда. 17.30 — Для дітей. «Олівець-Малювонець» (Київ). 18.00 — «Південний — місто хуртовинних». Телевізійний фільм. 18.15 — «Світ сьогодні» (Москва). 18.45 — Телевісті. (Київ). 19.15 — «Інтернаціональний молодіжний клуб «Факел». Передача з Одеси. 20.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Наша історична». Репортаж з Державної історичної бібліотеки УРСР. (Київ). 20.30 — «Поет танцю». Творчий портрет народного артиста СРСР В. Вронського (Київ). 21.30 — «Капітан Сова йде по сліду». Прем'єра телевізійного художнього польського фільму. 4 серія. (Москва). 22.00 — «На сцені посмішки». Вечір Одеського театру музичної комедії. Передача з Одеси.

П'ЯТНИЦЯ, 17 березня. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (Київ). 11.10 — Кіножурнал та художній фільм «Пригоди Вернера Хольта». 1 серія. (Кіровоград). 16.50 — Для школярів. Телевізійний агентствоз «Піонерія». Передача з Львова. 17.15 — Телеперекази. (Кіровоград). 17.20 — Голубий екран — школярям. «Прийом безпечки при монтажі електростановки» (Кіровоград). 18.00 — Телевісті. (Київ). 18.20 — «Весна йде, весні дорогу». Концерт з Дніпропетровська. 18.50 — Герсія Лорка — «Криваві воспілья». Прем'єра телевізійного спектаклю. Передача з Ленінграда. 20.15 — Естафета новин. (Москва). 21.00 — Кіножурнал та художній фільм «Пригоди Вернера Хольта». 1 серія. (Кіровоград).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Зам. № 1070. Тираж 37 360.

ДВІЧІ ЗОЛОТИЙ

Майстер спорту В. Мельников з Кіровоградської області — золотий призер VI зимової Спартакіади профспілок СРСР у слаломі-гіганті. 12 березня він став переможцем і в особисто-командній першості гірськолижників країни. В Приельбруссі він пройшов трасу в 2700 метрів з перепадом висот 800 метрів і 27 воротами за 2 хвил. 25,9 секунди. Срібло дісталось москвичу В. Тальянову, а бронза — його землякові Т. Монастир'янову. (РАТАУ).

Хто вийде на килим?

Положення про IV ювілейну Спартакіаду України передбачено віковий ценз її учасників: у складі збірних команд не повинно бути більше четвертої частини спортсменів віком понад 25 років. З метою виявлення кандидатів до збірної, якій доведеться захищати спортивну честь Кіровоградщини на республіканській Спартакіаді, було проведено особисто-командну першість області з класичної боротьби. Змагання ще раз підтвердили, що цей вид спорту не набув масовості, що дуже по-

Запитуйте ровесник

ЩО Ж ТАКЕ «ТВІСТ»?

Мені незабаром 20 років, переступив цілком невеликий «вік», повноліття. Питання хвилюють мене різні, відповідь на них знаходжу в книжках, з прикладів життя. Лише в одному ніяк не можу знайти вірну, справедливую відповідь. Це питання... про твіст. Один говорить, що це пригнітання перед капіталістичним Заходом. Інший говорить, що це танець, який поєднує спорт з граціозністю. Хлопці віком від 16 до 20 років пробують танцювати його: мовляв, що ж пластинки випускаються під назвою «твіст». Старші хлопці забороняють і навіть простягають руки. Дайте, мої ровесники, відповідь на моє запитання. З вашого колективного «за» і «проти» я зроблю висновок.

Сергій ДУБІНЕНКО, тракторист колгоспу імені Ульянова Кіровоградського району.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Що ж відповідно, ровесники, Сергієві Дубіненку?

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

ПЕРЕД ХОКЕЙНОЮ ПРЕМ'ЄРОЮ

ІНТЕРВ'Ю З ТРЕНЕРАМИ ЗБІРНИХ

СПІРКА РОЗВ'ЯЖЕТЬСЯ У ВІДНІ

37-річний наставник національної команди Канади Джек Маклеод відноситься до розряду граючих тренерів. Все ж він прийшов до висновку, що хокей — не кіно, де можна суміщати акторські і режисерські обов'язки. Переборовши спокусу бути виконавцем головної ролі, він вирішив вийти на віденський лід тільки під час церемонії вручення медалей. Він сподівається, що вони будуть золотими. А вже Канада без хокейної колорити — картина настільки ж безглузда в уявленні болілівників-патріотів, як Джордж Стефенсон, винахідник паровоза, верхи на верблюді. І все ж Джек Маклеод прекрасно розуміє, що відібрати Кубок у радянської збірної — зав-

дання неймовірних труднощів.

— Збірні СРСР, ЧССР і Канади — це рівні по силі команди. Хто буде чемпіоном, вирішить суддівство. Якщо взяти за індикатор минулий рік, то можна передбачити, що симпатії суддів будуть на боці представників старого світу, — так відповів Маклеод на моє питання про вірогідних призерів віденського чемпіонату. Маклеод вважає, що січневе турне радянських хокеїстів по Канаді було дуже успішним.

На звичайні питання, без яких інтерв'ю мало б вигляду, як весілля без генерала, — кого Маклеод вважає кращим гравцем, і в якому віці хокеїсту варто розпочатися з хокеєм, канадський тренер відповів:

— Мені не хотілося б виділяти якого-небудь одного з гравців, але я відчуваю,

що кращий радянський хокеїст — це Фірсов.

Що ж до віку, який вважається для гравця критичним, Маклеод сказав, що це справа суголубо індивідуальна.

Відповідаючи на моє останнє питання — що нового в світовому хокеї? — Маклеод тільки підтвердив істини, що нічого не вічне під локейним сонцем. За винятком правила, яке дозволяє догнати і взяти шайбу за червоною лінією.

Джек Маклеод намагався спростувати виступи преси, яка стверджувала, що канадська команда в турнірі століття Канади взяла на озброєння грубість. Залишимо це на совісті тренера. Думаю, що спірку вирішать самі хокеїсти. Вони зроблять це у Відні, і їх рішення оскарженню не підлягатиме.

Борис КОРОЛЬОВ, владискор АПН в Оттаві.

Відлі веде кандидат у майстри спорту Г. ДУБІВКА.

КОНКУРС-ВІКТОРИНА ВІДПОВІДЬ НА ЗАВДАННЯ № 3

1. Вперше чемпіонат світу серед юнаків (віком до 20 років) за рішенням міжнародної федерації шахів (ФІДЕ) було проведено в 1951 році. Чемпіонати світу серед юнаків проводяться раз на два роки.

Радянські шахісти в цих змаганнях виступають з 1955 року. Тоді в турнірі, який проводився в Антверпені (Бельгія) взяли участь 24 шахісти з 23 країн, у тому числі наш Борис Спаський. Перше місце і звання чемпіона світу завоював радянський юнак.

Борис Спаський, 1937 року народження, за спеціальністю журналіст, в 10 років одержав І розряд, а в 16 років у Бухарестському міжнародному турнірі виконав норму міжнародного майстра.

В 1955 році 18-річний юнак оспорує першість сві-

ту з шахів у міжзональному турнірі в Гетеборгу, але невдача на фініші його лишила можливість продовжувати далі боротьбу в турнірі претендентів. В цьому турнірі він виконав норму міжнародного гросмейстера.

На протязі 10 років Спаському це вдалося потрапити на міжзональний турнір. І ось, вигравши відбіркові матчі у Кереса, Геллера і Талья, Б. Спаський в 1966 році зустрівся в матчі на першість світу з Т. Перросьяном. Матч закінчився поразкою Спаського.

За успіхи в спорті Борис Спаський нагороджений медаллю «За трудову доблесть».

2. «Скажена» тура — це беззахисна тура, яка безперервно переслідує короля противника (ноді — іншу фігуру), користуючись тим, що її не можна брати з-за пату. Комбінація із «скаженою» турою дозволяє сторони, яка знаходиться під загрозою поразки, добитися нічий.

Ось приклад «скаженої» тури:

Біл: Крh1, Тg3. Чорні: Крh5, Тc2, пп:a2,h2, 1. Тg5+! Крh4 2. Тg4+ Крh3 3. Тg3 і т. д. з нічею.

3. Комбінація розв'язується так: 1. Тc5! з вигравем. Якщо 1...Ф:c5, то? Т:h7+К:h7 3. Фg7x. Першим правильні відповіді надіслали: гурток Будинку піонерів м. Кременя (керівник Я. Корант), лікар районної лікарні м. Новоукраїнки Т. Погорільний, учень 10 класу школи № 34 м. Кі-

ровограда Володимир Марченко, Малець Дмитро з села Завалівка, Харченко С. із Знаменського району.

Всім учасникам конкурсу, які правильно розв'язали завдання № 3, нараховано по 6 очок.

ЗАВДАННЯ № 4

1. Назвіть шахових гросмейстерів України і їх найвищі спортивні досягнення за останні 5 років. За правильну відповідь нараховується 3 очка.

2. Що означає термін «зв'язка»? Наведіть приклад.

3. Знайдіть комбінацію:

Біл: Крg1, Фc2, Тh3, Тe1, Сс4, Кg5, пп:a2, b2, d4, f2, g2, h2 (12 фігур). Чорні: Крg8, Фd6, Та8, Тf8, Сg6, Кf6, пп:a7, b7, c6, f7, g7, h7 (12 фігур).

Білі починають і вигравують.

За правильне розв'язання нараховується 2 очка.

Строк надсилання відповідей до 25 березня 1967 року.